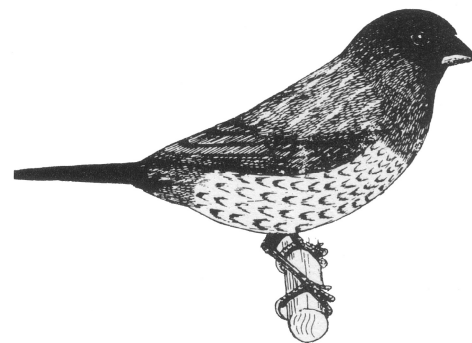

tropen

Kweekervaringen met

Zwartbruine Japanse Meeuwen

Deel 1: Lotgevallen van een beginnend tropenkweker

door Jaap Plokker

Inleiding

In het najaar van 2005 verzorgden Oege Rinzema en ondergetekende een 'tafelkeuring' over tropische vogels. Oege had zebravinken meegebracht en ik Japanse meeuwtjes. Beide bespraken we de door ons en anderen meegenomen vogels. Ik vond het zelf wel leuk om eens wat over je eigen vogels te vertellen, zeker als er vanuit de zaal ook nog interesse voor is. In 2002 heb ik voor het clubblad van De Kanarievogel een uitvoerig artikel geschreven over Japanse meeuwen. Naast persoonlijke ervaringen met het fokken van Japanse meeuwen ben ik toen ook uitgebreid ingegaan op de ontwikkelingen in de kleurslagen en hoe de ideale zwartbruine Japanse meeuw eruit moet zien. Helaas was het toenmalig drukwerk van een dusdanige kwaliteit dat de tekst die verwees naar afbeeldingen een groot deel van haar betekenis verloor omdat de plaatjes erg onduidelijk afgedrukt

Hoe het begon

M'n eerste kennismaking met Japanse Meeuwen dateert uit de jaren '70. M'n vader was weliswaar lid van De Kanarievogel, maar ik was zeker zo geïnteresseerd in het houden en fokken van vogels, waterslagers in het bijzonder. Het lag dus voor de hand dat ik ook de tentoonstellingen van De Kanarievogel, in het begin van de jaren '70 in sporthal Cleijn Duin, daarna in De Leidsche Buitenschool, bezocht. M'n grootste aandacht ging uiteraard uit naar de waterslagers. Als je zo rondloopt tussen de stellingen en met die en gene aan de praat raakt blijken er ook andere vogels dan waterslagers te bestaan, tropen bijvoorbeeld. Nu gebied de eerlijkheid om te schrijven dat ik me nu niet direct aangetrokken voelde tot de Japanse Meeuwen. Het waren in eerste instantie voor mij saai gekleurde, oninteressante, vogeltjes die bekend stonden als eenvoudig te houden en te kweken en met voorkeur werden gebruikt om als pleegouders te dienen bij de fok van Australische prachtvinken als goulds, diamantvinken, spitsstaarten, enz. Ik viel wél voor de kleurenpracht van de 'Australiërs' en die van de Gouldamadine in het bijzonder. Als ik ooit nog eens tropische vogels zou kopen dan waren het zeker goulds.

waren. Met de huidige kwaliteit van het drukwerk zou de inhoud van genoemd artikel veel beter tot z'n recht zijn gekomen. Mede naar aanleiding van de vogelbesprekingsavond in het najaar hierbij dus in ons clubblad opnieuw aandacht voor het houden en fokken van Japanse meeuwen. Naast specifieke aandacht voor de Japanse meeuwen valt er, mijn inziens, ook veel wetenswaardigs te lezen voor kwekers die andere vogelsoorten bezitten en daarmee proberen te kweken. Hopelijk brengt dit artikel lezers in de verleiding om er ook eens een koppeltje Japanse Meeuwjes bij te houden. Mocht iemand interesse hebben? Ik heb zes koppeltjes apart gezet voor de weggeef. Onder de belofte de eventuele jongen te zullen inzenden voor de eerstvolgende verenigingstentoonstelling mag een serieuze gegadigde een koppel bij me komen halen. Die het eerst komt het eerst maalt.

Die weerstand hebben m'n vader en ondergetekende niet lang kunnen weerstaan. In 1976 werd voor f 50,00 een koppeltje goulds aangeschaft, waaraan we overigens weinig plezier hebben beleefd. Het duurde tot begin jaren '80 – Ik was inmiddels uit militaire dienst en kreeg wat meer interesse om naast m'n vader ook zelf wat meer te doen in de vogelsport. – voordat er weer tropische vogels werden aangeschaft. Goulds uiteraard en later ook diamantvinken. M'n verdere ervaringen met goulds en diamantvinken zal ik bewaren voor een volgend artikel, maar de komst van Japanse Meeuwjes in mijn vogelverblijf had in eerste instantie alles te maken met de aanschaf van voornoemde tropen: Ik had in geval van nood pleegouders nodig. Nu vond ik het zonde om de Japanse Meeuwjes alleen te houden als 'broedstoofjes'. Als ze jongen kregen moesten die, vond ik, ook ingeschreven kunnen worden voor de tentoonstelling. Vandaar dat ik niet besloot om de bekende bonte meeuwjes te kopen, maar éénkleurige en wel in de kleurslag donkerbruin, want die vond ik verreweg het mooist. Maar eer het zover was stroomde er nog behoorlijk wat water door de Rijn.

De eerste serieuze kennismaking met Japanse Meeuwen

Rond 1980 was er in de vereniging eigenlijk maar één kweker die zich echt serieus bezig hield met de kweek van Japanse meeuwen: Jan van den Oever. Maar dat zou in de daaropvolgende jaren rap veranderen. In 1981 werd ik gekozen tot bestuurslid van De Kanarievogel en in die tijd was het nog gebruikelijk dat vrijwel het voltallige bestuur de bokalen ging kopen voor de prijswinnaars van de TT. De 'huisdealer' voor de bekers was toen de heer De Leuw te Alphen aan den Rijn. Oudere leden kennen vast nog wel de kunststof, kitscherig gekleurde, prijzen die toen aan de prijswinnaars werden uitgereikt. Kunststof was 'in' in die tijd. Naast een handelaar in sportprijzen was de heer De Leuw ook nog een verdienstelijk kweker van donkerbruine Japanse Meeuwen. Tijdens zo'n bezoek aan de heer De Leuw om prij-

zen te kopen, eind december 1981, het kan ook januari 1982 zijn geweest, kocht Piet van der Plas, toenmalig bestuurslid en tegenwoordig ringencommissaris, Japanse Meeuwen. Op de eerstvolgende TT zaten naast de donkerbruine Japanse Meeuwen van Jan van den Oever ook mooie eigen kweek vogels van Piet van der Plas. In die tijd kwam ik regelmatig bij Piet over de vloer en gingen we uiteraard ook altijd even in de berging, beneden in de flat in de Prins Bernhardlaan, bij de vogels kijken. Mede door de kweek bij Piet te volgen ging ik met andere ogen naar de Japanse Meeuw kijken en is in de loop van 1982 bij mij de Japanse Meeuw van het dubieuze predikaat 'pleegoudervogel' gepromoveerd tot de status van een volwaardige kweek- en tentoonstellingsvogel, waarmee ik eigenlijk ook wel eens zou willen kweken.

Foto. December 1981. Piet van der Plas (rechts) en de later met z'n vrachtwagen dodelijk verongelukte Dirk van Duijn bekijken de tropische vogels. In deze tijd kweekte Piet van der Plas ook Japanse Meeuwen en kocht ik bij hem één van m'n eerst koppeltjes.

De eerste Japanse Meeuwen

Als ik dan toch Japanse Meeuwen ging houden om ze zowel te gebruiken als pleegouders als om jonge vogels te fokken voor de TT dan moest ik ook kweekvogels hebben die jongen gaven waarmee ik voor de dag kon komen; liefst beter dan ze op dat moment in Katwijk bij de leden van De Kanarievogel zaten. In het najaar van 1982 vernam ik dat er op de Rayontentoonstelling hele goede donkerbruine Japanse Meeuwen hadden gezeten van een zekere A. Jelierse uit Aalsmeer. Ik heb deze man gebeld en hij had nog wel wat zitten. Op de afgesproken dag ging ik met wat lege vogeldoosjes in de stuurtas op de racefiets naar Aalsmeer. Bij Jelierse aangekomen bleek dat hij na de bewuste tentoonstelling heel wat klanten had gehad en ik kon dus het restje meenemen:

twee mannen en een pop. Op de terugreis zat ik met gemengde gevoelens op de fiets. Ik had weliswaar nu Japanse Meeuwen, maar ik was voor meer vogels gegaan dan voor twee mannen en een pop en als ik uit dezelfde ruif had gekregen waarin anderen voor mij hadden gegrastuind dan zal de kwaliteit ook wel niet zo best zijn. Dat bleek ook tijdens de eerstvolgende TT. Ik heb ze als C vogel ingeschreven en ze scoorden: 2 x 87 punten en 1 x 86 punten. Piet van der Plas scoorde bij de C vogels het hoogst, 88 punten. De kampioen eigen kweek was dat jaar van Aad van Nieuwkoop en die behaalde 89 punten. De meeuwen scoorden toen dus allemaal niet zo hoog, maar om voor een vogel van 86 punten helemaal naar Aalsmeer te fietsen.... Toch was

m'n enthousiasme voor de Japanse Meeuwenweek niet verdwenen en om mezelf meer kennis bij te brengen

schaftte ik nog dat jaar bij de NBvV de standaardeisen voor Japanse Meeuwen aan.

Foto: 19 november 2005. Administratieve verwerking van de inschrijvingen voor de 57^e afdelingstentoonstelling, tevens rayontentoonstelling. Vlnr. Ton Diepenhorst, Piet Hagenaars en Cees van Rossum. (foto Jaap Plokker)

Het eerste kweekseizoen

Het kweekseizoen 1983 begon ik dus met 2 mannen en een pop en vond dat niet voldoende. In het voorjaar van 1983 kocht ik bij Piet van der Plas nog twee poppen en een man en bij Jan van den Oever nog een span zodat ik bij elkaar vier koppels had. Met deze vogels kweekte ik de eerste jongen. Ze werden geringd met de ringen van m'n jongste broer René, die pas lid van De Kanarievogel geworden was en de jonge tropen met zijn ringetjes mocht ringen. Tenslotte was en bleef ik een waterslagerkweker. In het najaar ben ook ik naar De Leuw in Alphen aan den Rijn gegaan om daar nog twee koppels erbij te kopen. Om even een indruk te geven: Ik betaalde toen, dus najaar 1983, f 20,00 voor een koppel donkerbruine Japanse meeuwen. In december 1983 zaten de eerste vier eigen kweek Japanse Meeuwen uit huize Plokker op de TT. Ze scoorden van laag naar hoog 85, 86, 87 en 88 punten. Een bij De Leuw gekochte vogel kreeg als C vogel 90 punten. Dit was dus geen slechte aankoop geweest.

Met de in 1982 en 1983 gekochte koppels en de beste eigen kweek vogels konden we voorlopig aan de slag.

De eerste stappen op de weg naar doelgericht fokken

In de door mij aangeschafte standaardeisen had ik gelezen dat topkwekers de kleur en tekening van de Japanse Meeuwen hadden verbeterd door te kruisen met witkopponnen. Dat experiment wilde ik ook wel eens wagen. Ik kocht een witkopnon man en het resultaat was dat jaar enkele bastaarden. Hoewel ik ze gekweekt had om de bastaardmannen terug te kruisen op Japanse Meeuwenpoppen schreef ik er voor de TT toch maar een stel in, een stam en een paar enkelingen. De stam behaalde zowaar een 1^e prijs over alle stammen tropen.

Was ik op de goede weg? In het najaar van 1985 bestond de Japanse meeuwenclub 10 jaar en ter gelegenheid van dat jubileum gaf de vereniging een boekje uit onder de titel 'Japanse Meeuwen', geschreven door twee gerenommeerde Japanse meeuwenkwekers Fred Panjer en Jan Wigmore. Voor zover ik het me nog goed herinner heb ik dat boekje in januari 1986 gekocht tijdens de Bondsshow in Breda bij de stand van de JMC. Toen ik dat boekje helemaal had doorgespit heb ik de stoute schoenen maar aangetrokken en brieven geschreven naar de heer F. Panjer en een topkweker die het dichtst in de buurt woonde en wiens naam ik ook in dat boek was tegengekomen, de heer Dick Offerman uit Aalsmeer. Ik heb ze geschreven op welke manier ik op dat moment

probeerde m'n stam te verbeteren en of zij mij wilden vertellen of ik op de goede weg zat. Van beide kreeg keurig antwoord en dat verschilde niet veel van elkaar. Ik was volgens beide **niet** goed bezig: Nu nog kruisen met bastaarden was de klok 15 jaar terug draaien. Ik kon veel beter bij goede kwekers goede vogels kopen i.p.v. de lange weg te volgen die anderen al hadden gedaan.

Op die manier zou ik altijd achter de feiten aan blijven lopen. Maar hoe kwam ik aan goede vogels? Om hem te bedanken voor z'n brief heb ik Dick Offerman gebeld en hem ook de vraag voorgelegd hoe ik aan goede vogels kon komen. Hij zat nu midden in z'n kweekseizoen en had niets te koop, maar vroeg in het najaar moest ik nog maar eens contact met hem opnemen.

Foto. Januari 1986. Broer René ontvangt van mij een kampioensbeker voor een Japanse Meeuw van 89 punten op de 37e TT van december 1985. Behalve jeugdkampioen was René met deze vogel ook de hoogste bij de senioren. (foto Jan Plokker)

De basis van m'n stam: vogels van Dick Offerman

Zogezegd zo gedaan en op een zaterdagmorgen in het najaar van 1986 ben ik maar weer eens op de racefiets geklommen en naar Aalsmeer gereden. Ik heb daar toen twee koppels gekocht voor f 40,00 per koppel. Later dat najaar heb ik nog eens meeuwen besteld bij Offerman en tijdens de Bondsshow in Breda heeft hij die meegenomen: 3 vogels. Ik zag al snel dat de door mij gekochte vogels kwalitatief een heel stuk beter waren dan ik zelf had en in 1987, 1988 en 1989 ben ik dus volop gaan combineren: vogels van mezelf op die van Offerman, Offerman op Offerman, nazaten weer terug op Offerman, enz. enz., om maar uit te vogelen welk koppels het beste resultaat gaven. In 1989 fokte ik uit enkele combinaties, o.a. van eigen kweek jongen met veel Offermanbloed, een aantal, in mijn ogen, schitterende vogels.

Lidmaatschap Japanse Meeuwenclub

In het voorjaar van 1989 was ik ook lid geworden van de, toen nog, Japanse Meeuwenclub (JMC). Jan van den Oever, was daar al lid van en ik kende de club van de jaarlijkse tentoonstelling in tuincentrum 'De Ker-

sentuin' te 's Gravenzande. In samenwerking met de Nederlandse Zebravinkenclub organiseerde de regio Zuid Holland van beide speciaalclubs daar een jaarlijkse vogeltentoonstelling. Vanaf 1994 wordt deze regioshow overigens georganiseerd in Maasland. Sedert medio de jaren '80 was ik regelmatig met Jan, - Jan was sinds 1983 medebestuurder van De Kanarievogel en dan zie je elkaar wat vaker, praat je wat meer met elkaar over je vogels, zeker als je ook nog dezelfde rassen fokt en van het één komt het ander. - naar deze tentoonstelling geweest. We hebben daar het idee opgedaan om de keurbriefjes onder de TT kooien te hangen, zoals sedert december 1987 ook bij De Kanarievogel het geval is. Als ik me serieus wilde toeleggen op de kweek met Japanse Meeuwen, dan moest ik toch wel van deze club lid worden, was toen m'n gedachte. Daar kwam bij dat ik tot dan toe heel veel moeite had moeten doen om goed kweekmateriaal te kunnen kopen en via de JMC was het misschien wel eenvoudiger om contacten te leggen met topkwekers en de juiste adresjes te vinden om goede kweekvogels te kunnen bemachtigen

Foto: 25 november 2005. *Opbouwen van de 57^e (Rayon) tentoonstelling in het clubgebouw aan de Prins Hendrikkade. Vlnr. Maart de Jong, Wil Zonneveld, Jordi Verkade en Bouwe Nijgh. (Foto Jaap Plokker)*

Eindelijk succes

Zoals gezegd was ik heel tevreden over het resultaat van kweekseizoen 1989. Vol spanning schreef ik voor de eerste keer vogels in voor de Regioshow van de JMC: Meer benieuwd naar hoe hoog mijn vogels zouden scoren, dan dat ik tot de prijswinnaars zou behoren, want wat had ik als nieuwkomer te verwachten tussen al die 'grote jongens'? Toen ik op zaterdag, de dag van uitkooien, ruim op tijd aanwezig was om ook nog even rond te kunnen kijken meldde ik direct na binnenkomst me bij het secretariaat: 'Ik kom m'n catalogus ophalen.' 'Wie bent u?' 'Plokker'. 'O, bent u die meneer Plokker, we vroegen ons al af wie dat was, nou gefeliciteerd.' Verbouwereerd keek ik in de catalogus: Mijn stam zwartbruinen had 1 x 91 pnt. en 3 x 90 pnt. met in totaal 361 punten gescoord. De vogel van 91 punten was de mooiste zwartbruine meeuw van de show. Ik won het klassement met de drie hoogste vogels. Later bleek ik het hoogste klassement van alle regio-shows in Nederland te hebben behaald, waaraan een door de NZC geschonken wisselbeker verbonden was. Omdat mijn stam geen enkele eenheidspunt had gekregen, vanwege de onderlinge verschillen in de rubriek conditie, formaat en model, - Toen was dat nog zo. - ging het stammenkampioenschap aan mijn neus voorbij. Ik wist dat ik mooie vogels had ingezonden, maar dit had ik natuurlijk helemaal niet verwacht. In december 1989 had ik ook op de onderlinge show van De Kanarievogel voor het eerst een Japanse Meeuw van 90 punten. Ik had de bloedlijnen waarmee ik door wilde gaan gevonden. Di-

rect aan deze jongen en de ouderparen verwante vogels heb ik gehouden en alle andere lijnen afgestoten. De afstamming van alle Japanse Meeuwen die ik sindsdien heb gekweekt zijn op één of andere manier te herlijden tot deze vogels uit 1989. Al met al had het sinds de aankoop van m'n eerste Japanse Meeuwjes in Aalsmeer dus zeven jaar geduurd voordat ik voor het eerst een keurbriefje van 90 punten in handen kreeg.

Het is soms een lange weg voordat je topvogels kweekt

Waarom heb ik in bovenstaande zo uitgebreid m'n ervaringen met Japanse Meeuwen gedurende de jaren '80 beschreven? Omdat het, mijn inziens, zo illustratief is voor het feit dat succes je zelden gemakkelijk komt aanwaaien. Menigeen die nu regelmatig tot de prijswinnaars behoort zal vrijwel zeker een soortgelijk proces hebben meegemaakt als ondergetekende. Ik krijg soms de indruk, wanneer mensen vogels kopen bij mij of een andere kweker die regelmatig in de prijzen valt, dat ze minstens verwachten met nazaten van die gekochte vogels tijdens de eerstvolgende tentoonstelling ook prijzen te winnen, zo niet kampioen te worden. Wanneer de resultaten wat tegenvallen dan heeft de kweker al gauw 'rotzooi' verkocht. Heeft Dick Offerman mij in het najaar van 1986 voor f 120,00 aan rotzooi verkocht, omdat ik met de nakweek daarvan op de TT van december 1987 met één vogel van 88 punten, één van 87, vier van 86, één van 85 en één van 84 punten een van de minst

succesvolle tentoonstellingen beleefde en helemaal buiten de prijzen viel? Met nazaten van dezelfde in 1986 gekochte vogels behaalde ik in 1989, zoals we hierboven zagen, heel andere, veel positievere, resultaten. Dus zo slecht was m'n basiskweekmateriaal helemaal niet geweest! Door ervan overtuigd te zijn dat je goede kweekvogels bezit en te experimenteren viel bij mij uiteindelijk, na drie jaren kweken met vogels uit min of meer dezelfde bloedlijn, de puzzelstukjes op de juiste plaats. Ik kom er recht voor uit: De mooiste vogels die ik kweek houd ik voor mezelf, om de kwaliteit van m'n stam te verbeteren; vogels te kweken die nog mooier zijn, nog meer voldoen aan het ideaalbeeld, dan het jaar daarvoor. Niet omdat ik andere kwekers het winnen van een prijs zou misgunnen, zoals misschien wel eens door iemand met een argwanende instelling wordt gedacht, maar om de doodeenvoudige reden dat dit nu eenmaal een van de belangrijkste uitdagingen is die ik in de vogelsport vind.

Dat is dus **mijn** hobby, daarom vind ik het o.a. leuk om vogels te houden en te kweken, daarvoor ben ik iedere dag minstens een half uur en halve weekenden in de weer met het voeren, schoonmaken, krachtvoer maken, etc. Andere kwekers leggen weer andere accenten. Iedereen beleeft zo op z'n eigen wijze plezier aan het houden van vogels. Bij de kwekers die, zoals ik, doelgericht kweken naar de ideale standaardvogel zal het, veronderstel ik, niet veel anders zijn dan bij mij. De werkelijke top kweekvogels en de ouders waaruit topvogels voortkomen zijn niet te koop. Die moet je zelf kweken, door natuurlijk wel goed basismateriaal aan te schaffen, in je kweekvogels te geloven, goed te selecteren en niet na een jaar al topresultaat te verwachten, maar geduld te hebben. Mij heeft het al met al zeven jaar gekost om eindelijk eens een Japans Meeuwkje van 90 punten voor een tentoonstelling te kunnen inzenden.

*De keurlijst van m'n eerste regio show van de JMC in 's Gravenzande in oktober 1989.
Gelijk 'Bingo': 3x 90 en 1 x 91 pnt.*

Het vervolg van het verhaal: vruchtbaarheidsproblemen

Met de stam vogels die na 1989 overbleef ben ik verder gegaan. Ieder jaar zaten er wel weer een paar mooie vogels tussen. Wel kreeg ik, naarmate ik steeds langer binnen m'n eigen bloedlijn bleef kruisen, problemen met de fok. Menig jaar kweekte ik evenveel jonge vogels als ik kweekvogels had. Ik fokte dus per kweekkoppel gemiddeld twee jonge Japanse Meeuwjes. De oorzaak hiervan was kortweg: onvoldoende bevruchte eieren. Het was regel geworden dat ik blij

moest zijn met 2 à 3 bevruchte eieren uit een legsel van 6 à 7. Vaak was een compleet legsel onbevrucht. De koppels met onbezette eieren liet ik dan de bevruchte eieren uitbroeden en grootbrengen, zodat de pop waar ik wel bevruchte eieren van zag weer snel aan een nieuw broedsel kon beginnen. In eerste instantie zocht ik de oorzaak in de mannen, die erg snel te vet werden in de broedkooi. Na jaren van tobben met de kweek besloot ik het probleem te zoeken in de

erfelijke eigenschappen van mijn stam en dat kruisen met onverwante vogels misschien het vruchtbaarheidsprobleem zou oplossen. De theorie indachtig besloot ik terug te gaan naar het hok waar ik ooit mijn kweekvogels had gekocht: Dick Offerman te Aalsmeer. Tijdens de landelijke show van de Japanse Meeuwenclub te Soest in september 1993 had ik daar vogel van hem gezien die weliswaar niet in de prijzen waren gevallen, mij ook niet zozeer waren opgevallen door hun formaat, maar me wel erg goed bevielen vanwege hun schitterende kleur en tekening. Die vogels zou ik wel in mijn stam willen kruisen. Via Chris Verdegaal uit Noordwijkerhout, een fervent kweker van Zebravinken, Japanse Meeuwen en Lonchurasoorten en ook lid

van de JMC, hoorde ik dat Offerman inmiddels helemaal gestopt was met z'n meeuwen en alles van de hand had gedaan aan Bill Salomonsz, de tropenkeurmeester. Ik heb toen Bill Salomonsz opgebeld met de vraag of hij nog oude vogels van Offerman uit 1993 voor mij te koop had. Hij had nog wel wat zitten en met Chris, die ook wat vogels bij Bill wilde weghalen, ben ik toen naar Hoofddorp gereden om wat bloedverversing te kopen. In het voorjaar van 1995 ben ik begonnen deze nieuwe vogels aan de vogels uit mijn eigen stam te koppelen. De ingreep had duidelijk effect. Het vruchtbaarheidsprobleem werd allengs minder en het aantal jongen groter.

Foto: 25 november 2005. Opbouwen 57^e (Rayon) tentoonstelling. Oege Rinzema (voor) en Jordi Verkade nummeren de tentoonstellingskooien. (foto Jaap Plokker)

Formaatperikelen

Over de kleur en tekening van mijn vogels was ik al tevreden, nu was het met de vruchtbaarheid ook beter gesteld. Bleef er nog een probleem dat ieder jaar voor mij duidelijker werd: het formaat van mijn vogels liep terug. Ik vermoed, achteraf bezien, dat ik, in m'n streven om zo zwartbruin mogelijke vogels te kweken steeds de zwartste vogels aan elkaar heb gekoppeld. Misschien heb ik daardoor teveel intensief aan intensief gepaard en daarmee naar een kleiner formaat van m'n meeuwen toegewerkt. Op zoek dus naar formaatvogels, die de kleur en tekening van mijn eigen vogels niet zouden bederven.

Sedert het najaar van 1989 had ik trouw ieder jaar vogels ingezonden voor de regioshow van de JMC/ NZC eerst in 's Gravenzande, daarna in Hoek van Holland en

sedert 1994 in Maasland. Het voordeel van zo'n tentoonstelling is, vind ik, dat je je eigen vogels, beter dan op de onderlinge tentoonstelling, kan spiegelen aan die van andere kwekers, die zich in de kweek van Japanse Meeuwen hebben gespecialiseerd. Om dezelfde reden schrijf ik ook ieder jaar vogels in voor de Bondshow: Je weet waar je staat met je vogels en wat er aan mankeert. In 1996 had ik op de regioshow van Maasland de stam van keurmeester Wil Kalshoven weliswaar op kleur en tekening verslagen, maar qua formaat en model vond ik de vogels van Wil veel beter dan de mijne. Een jaar later tijdens het inkooien voor de regioshow informeerde ik bij Wil of hij nog forse vogels voor mij te koop had. Ik was precies op tijd. Wil ging z'n meeuwenbestand inkrimpen om ook andere Lonchurasoorten te kunnen

houden en hij had nog overjarige vogels te koop. Dat was niet tegen dovemansoren gezegd en met de vogels

van Wil heb ik het formaat van m'n vogels ontegenzeggelijk kunnen verbeteren.

Foto: 25 november 2005. Opbouwen 57^e (Rayon) tentoonstelling. Een dilemma in beeld. De volgende deskundigen pijnigen hun hersenen over de vraag of deze takken giftig zijn voor de vogels: Vlnr. Ton v/d Berg, Wil Zonneveld, Jan v/d Oever, Jan Schaap en Kees v/d Bent. (Foto Jaap Plokker)

Een experimentje is nooit weg

In het najaar van 2000 heb ik een koppeltje uit de verkoopklasse in Maasland gekocht. De man was bij de koop al niet naar m'n zin en heb ik doorverkocht, maar voor de pop had ik een eigen kweek man, de kampioen van De Kanarievogel uit 2000, in m'n gedachten. De in 2001 uit dit koppel gefokte jongen waren lang niet datgene wat ik er van had verwacht. Met name het formaat viel vies tegen en dat kwam, denk ik, door de pop, die wat aan de kleine kant was. De pop heb ik het daaropvolgende jaar een andere man gegeven maar kweekresultaten bleven uit. Kortom, de lijn met deze in 2000 aangeschafte pop heb ik al na twee jaar afgesloten. Een mislukt experimentje dus. Tegenwoordig koop ik bijna ieder jaar wel iets bij: een koppel, een losse pop of man. Ook heb ik bijv. recent vogels geruild met Rinie van Wensveen, een kweker met bijzonder mooie zwartbruine meeuwen die ik via de JMC heb leren kennen. Ik probeer dan wat uit. Soms heeft het positief resultaat, soms valt het tegen. In ieder geval wil ik niet meer de vergissing maken te lang binnen dezelfde bloedlijn te blijven

Na ruim 20 jaar ervaring met Japanse Meeuwen: nog steeds niet uitgeleerd

Wat zijn de lessen die ik in de loop der jaren heb getrokken en volgens mij niet alleen gelden voor het kweken van Japanse meeuwen maar voor het doelgericht kweken van welke vogelsoort dan ook.

Ten eerste blijf niet te lang doorkweken binnen je eigen bloedlijnen. Naast de hierboven beschreven vruchtbaarheidsproblemen kweekte ik in het begin van de jaren '90 ook vogels met een vergroeide bovensnavel en de vleugel- en staartpennen braken heel snel. Volgens mij waren dat, achteraf bezien, allemaal symptomen van degeneratie, die ik, door nieuw bloed in te kruisen te boven gekomen ben.

Ten tweede: Probeer je eigen keurmeester te worden door je kennis te vergroten en een duidelijk beeld te krijgen van wat er wel en wat er niet goed aan een vogel is. Beoordeel eerst je vogels zonder de keurbrief en kijk pas daarna wat de keurmeester er van vind. Soms kom je tot verrassende verschillen, maar ook overeenkomsten!

Ten derde: Staar je niet blind op je eigen vogels. Probeer je eigen vogels kritisch te beoordelen. Vergelijk ze met andere vogels en schrijf daarom in voor tentoonstellingen waarvan je weet dat er kwalitatief goede concurrentie zit.

Foto. Vogel 2000. Apeldoorn, januari 2000. De stam zwartbruine Japanse Meeuwen die met 370 punten Bondskampioen werd. M'n eerste en tot nu toe enige Bondskampioenschap. (Foto Jaap Plokker)

Ten vierde: Als je er vogels bij koopt doet dat weloverwogen. Bepaal eerst wat je wilt verbeteren en schaf pas daarna vogels aan die het gewenste effect zouden kunnen geven. Als je een bewuste keus gemaakt heb voor een kweker of bepaalde vogels wees dan niet te bang om een jaar op je vogels te wachten of overjarige vogels aan te schaffen. Koop niet één vogel, maar meerdere en probeer uit welke combinatie het meeste effect heeft en ga daar mee door. Ook voor de vogelsport geldt: Geduld is een schone zaak.

Ten laatste: waag eens een experimentje door een vogel die je wel wat lijkt aan te kopen en aan een vogel van jou te koppelen. Geeft het goede resultaten, dan kan je wellicht iets in je vogels verbeteren of zonder grote terugval in de kwaliteit van je stam de broodnodige bloedverversing doorvoeren. Geeft het geen succes dan is er ook geen man overboord, want de rest van je stam is intact gebleven. Een volgend jaar waag je eens de gok met een andere combinatie of met een nieuw aangekochte vogel. Ik experimenteer de laatste jaren meer dan ik voorheen

heb gedaan. Belangrijk is wel dat je een netwerk hebt opgebouwd met kwekers die je het gewenste materiaal kunnen geven. Want dat moet iedereen zich wel realiseren: Goede kweekvogels worden niet gekocht, maar worden je gegund. Waarom krijgt de één wel goede vogels los bij een gerenommeerde kweker en de ander niet? Dat heeft alles te maken met of iemand jou kent en jou de vogels gunt. Het leggen van contacten met andere kwekers is daarom heel belangrijk. Men moet je kennen als kweker en ook een beetje als persoon. Jouw probleem moet ook een beetje het probleem van de ander worden. Als dat zo is wil die ander je ook wel aan vogels helpen om je van jouw probleem af te helpen. In dit verband is het daarom voor mij, achteraf bezien, heel waardevol geweest om lid te worden van een speciaalclub en voor de tentoonstellingen van de JMC in te zenden. Behalve dat je met eigen ogen kan zien hoe de kwaliteit van jouw vogels zich verhoudt tot die van de anderen leg je persoonlijke contacten die voor beide partijen wel eens voordelig zouden kunnen uitpakken.

***Foto:** 25 november 2005. Opbouwen 57^e (Rayon) tentoonstelling. De opbouwers houden even koffiepauze. Op de voorgrond o.m. herkenbaar: Kees v/d Plas, Jordi Verkade, Maart v/d Groep en Cees van Rossum. (Foto Jaap Plokker)*

Slot

Deze keer heb ik aan de hand van een chronologische beschrijving van mijn lotgevallen met Japanse Meeuwen geprobeerd aan te geven met welke problemen ik geconfronteerd ben en hoe ik geprobeerd heb deze te boven te komen. Wellicht dat een ander kan leren van de fouten die ik gemaakt heb en zijn of haar voordeel kan doen

met de op basis van mijn ervaringen gegeven adviezen. Een volgende keer wil ik nader ingaan op de Japanse Meeuw zelf en waar je op moet letten bij het kweken van deze op het oog misschien wat saaie, maar voor mij, zeker in kweektechnisch opzicht, buitengewoon interessante vogel.

***Foto.** 28 november 2005. Inkooien 57^e (Rayon) tentoonstelling. Enkele inzenders uit het Rayon Leiden brengen in eigen kooien hun vogels binnen. Oege Rinzema werkt de administratie bij en Piet van der Plas staat klaar om de kooien op hun plaats te zetten. (foto Jaap Plokker)*